

себе си, мы можемъ и даже смы длѣжни да обѣрнемъ вниманіе къмъ всичкы-тѣ страны на наша-та дѣятельность; а както тая послѣдня-та има отношеніе къмъ само-то сознаніе; то она се проявява обикновенно: а) въ *чувствованія-ша*, б) въ *мисли-шѣ* и в) въ *желанія-ша ни*. Всяко едно отъ тѣхъ три израженія на душевній нашъ животъ, развива се особенимъ своимъ образомъ; при всичка-та имъ обаче разновидность, онѣ сѣ тѣжъ тѣсно съединени между себе си, щото всяко едно е подъ вліяніе-то на друго-то.

а) Отъ всичкы-тѣ наши душевны силы, найнапредъ се събужда и отваря за всяко едно впечатленіе оная душевна сила, що чувствува или що усеща и угажда — *наше-шо чувствилище*. По тѣзи причинѣ, пѣрви предметъ на вѣтрешній нашъ опытъ трѣба да е безъ сомнѣніе наше-то чувствованіе — гласъ-тѣ сирѣчь на сѣрдце-то, или на *чувствилище-шо ни*. Всяко едно чувствованіе бива изпѣрво за насъ или пріятно, или непріятно; а сетѣ — или прекрасно, или безобразно и грозно; оно се оживява и изражява чрезъ удоволствія и неудоволствія, които могатъ да бѣдѣтъ шумни и тревожни, или пѣкъ тихи и спокойни. Нѣкои отъ человекы-тѣ, спорядъ степень-тѣ на образованіе-то и благородній имъ вкусъ, наслаждаватъ се само съ онова, що имъ се *нрави* (аресва), безъ да глѣдѣтъ: ако оно се нрави и на другы-тѣ или не; такива наслажденія сѣ свойственни само на животно-то, сирѣчь тѣлесно-то человекеско естество. Други же человекы тѣрсятъ и се наслаждаватъ съ *прекрасно-шо*, кое-то всякога и на всичкы-тѣ трѣба да се нрави; такива наслажденія сѣ свойственни на общо-то духовно, или Божественно естество на человекы-тѣ.

Въ форми-тѣ на *прекрасно-шо*, които се развиватъ чрезъ въображеніе-то, трѣба всякога да се отражява *исшина-ша* и *добро-шо*; а правящее се